

[DUŚ *sb m*

V sg dusiu.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. w innym znaczeniu.

Żartobliwa, poufała forma zwracania się: duszka, kochaś: Owo we drzwi Pan Grzywá/ moy przyiaciel dawny/ Ná Seymikách y w kolech mądrą mową łławny. [...] Służbá duśiu: iákoż tám/ kto tryumphy śpiewa? Kim tám wždy/ iáko wczorá/ lichotá powiewa? ŁaszczPogrom 14v.

Cf **DUSZKA**

WG